Any XXXI · desembre 2015

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 107

Portadors de misericòrdia

Editorial

Benvingut, Mons. Omella!

contingut

portalobert

nº 107 Desembre 2015

Director: Mn. Miquel Ramón
Redacció i Edició: Jason Delgado, Carlos Pérez y Xavier Lucena
Fotografia: Xavier Lucena

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - damoka
damokastudio@gmail.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

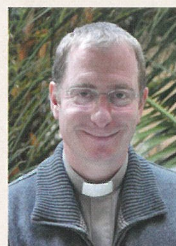

Benvingut, Mons. Omella! Benvingut, Any Sant de la Misericòrdia!

Moltes vegades hem fet servir l'expressió "any nou, vida nova." Aquesta vegada serà ben real a la nostra arxidiòcesi de Barcelona. El nou any ens portarà un nou arquebisbe, Mons. Juan José Omella, fins ara bisbe de Calahorra - La Calzada - Logroño. Tot canvi suposa una oportunitat de renovació i d'intensificació en la vida cristiana. Així cal que ho vivim, perquè és el camí de l'Esperit!

Fins ara i durant quasi dotze anys, l'arquebisbe de Barcelona ha estat el Cardenal Lluís Martínez Sistach, fill de la mateixa ciutat de Barcelona. Han estat anys intensos en els quals s'han realitzat diverses i notables iniciatives evangelitzadores d'àmbit internacional. Li agraïm el seu incansable treball eclesial a Barcelona, a la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Conferència Episcopal Espanyola i també en l'àmbit de l'Església universal. En el seu ministeri també hi ha tingut ben present el seminari i la pastoral vocacional, que els ha considerat una peça clau de la pastoral en perspectiva de futur.

Amb el nou any també començarem l'any Sant de la Misericòrdia. Serà un temps excepcional per a redescobrir aquesta característica de Déu, que és la que el defineix: la Misericòrdia. I serà un temps per a ser també nosaltres més misericordiosos, tant personalment com a comunitat cristiana. Les indicacions que ens ha donat ja el papa Francesc i les que ens van arribant de la Santa Seu ens hi ajudaran enormement. En el Seminari hi estarem molt atents, ja que els preveres han de ser mestres de misericòrdia i això s'aprèn en els anys de formació.

Curiosament, el lema episcopal del nou arquebisbe és "Por la entrañable misericòrdia de nuestro Dios", i en el seu escut hi figura la Mare de Déu de la Misericòrdia del seu poble de Cretes (Teruel). És una oportunitat providencial que hem d'agrair a Déu i que ens empeny a acollir el nou arquebisbe amb els braços ben oberts i oferir-li tota la nostra col·laboració perquè la nostra Església sigui capaç de mostrar i de fer descobrir i estimar el rostre misericordiós de Déu.

Mn. Josep M. Turull
RECTOR

Jubileu de la misericòrdia

El martiri dels cristians del S. XXI

A l'Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, de 24 de novembre de 2013, que és com la "carta programàtica" del Pontificat del Papa Francesc, hom hi troba una expressió reveladora que ajuda a copsar el sentit del jubileu extraordinari que va ser convocat el passat 11 d'abril: "L'Església viu un desig inesgotable de brindar misericòrdia, fruit d'haver experimentat la infinita misericòrdia del Pare i la seva força difusiva" (EG 24). És des d'aquest desig que cal llegir i entendre la Butlla *Misericordiae Vultus* (El Rostre de la Misericòrdia), amb la que el Papa ha convocat un Jubileu i comunicat les finalitats d'aquest Any Sant de la Misericòrdia.

La paraula Jubileu, de l'hebreu *yobel*, vol dir el corn de xai usat com instrument sonor per anunciar l'any excepcional dedicat a Déu; i del llatí *iubileum* (del verb iubilare) vol dir el crit d'alegria dels pastors i, després simplement alegria, joia i lloança.

L'Any Sant s'obrirà el 8 de desembre de 2015, solemnitat de la Inmaculada Concepció a sant Pere del Vaticà amb la Porta Santa que serà *Porta de la Misericòrdia*, i es clourà en la solemnitat litúrgica de Jesucrist Rei de l'Univers, el 20 de novembre de 2016. Diu el Papa: "Serà celebrat a Roma així com a les Esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església (MV 3). L'Església té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor de l'Evangeli que batega, que a través seu ha d'abastar la ment i el cor de tota persona... En les nostres parròquies, en les comunitats, en les associacions i moviments, en fi, on sigui que hi hagi cristians, qualsevol hauria de poder trobar-hi un oasi de misericòrdia" (MV 12).

El Jubileu de la Misericòrdia no és ni vol ésser una repetició del Gran Jubileu de l'any 2000. Qualsevol comparació estaria fora de lloc, no tindria sentit perquè cada any sant té les seves peculiaritats. A la Butlla de convocatòria se'ns ofereixen les característiques que el fan únic. L'invocació mateixa de la misericòrdia trenca els esquemes tradicionals. A més, la història dels Jubileus amb periodicitat cada 25 i 50 anys no es dóna ara. Els dos jubileus extraordinaris celebrats fins ara han respectat la recurrència de l'aniversari de la redempció realitzada per Crist (1933 i 1983). Aquest és un jubileu temàtic que pren la seva força del contingut central de la fe i cerca recordar a l'Església la missió prioritària que té de ser signe i testimoni de la misericòrdia en tots

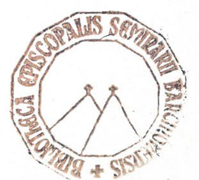

els aspectes de la seva vida pastoral. Penso també en la crida del Papa Francesc a l'hebraisme i a l'Islam, feta a Jerusalem el Juny de 2014, a descobrir en la misericòrdia una via de diàleg per superar les diferències.

Hi ha un altre aspecte original per aquest jubileu, el dels *Missioners de la Misericòrdia*, a qui el Papa donarà el mandat el dimecres de cendra, que hauran de ser sacerdots pacients, capaços de comprendre els límits dels homes, a punt per difondre, en la predicació i en la confessió, el do de la misericòrdia del Bon Pastor. "Seran un signe, diu el Papa, de la sol·licitud materna de l'església pel Poble de Déu, perquè entri en profunditat en la riquesa d'aquest misteri tan fonamental per a la fe" (MV 18).

El Jubileu comporta també —com és habitual— la referència a la *indulgència*, el perdó de Déu pels nostres pecats que no coneix límits. "La misericòrdia adquireix una rellevància particular" (MV 22). El mateix lema *Misericordiosos com el Pare*, extret de l'Evangeli de Lluc (Lc 6,36) ens proposa viure la misericòrdia seguint l'exemple del Pare, que demana no jutjar i no condemnar, sinó perdonar i estimar sense mesura: "En la misericòrdia tenim la prova de com Déu estima" (MV 14).

Mn. Joan Rodríguez
DIRECTOR ESPIRITUAL DEL SEMINARI

Crònica

setembre - desembre

JUNY

Dels **dies 22 al 30** els seminaristes d'etapa pastoral van anar de pelegrinatge a Terra Santa.

Dels **dies 25 al 29** els seminaristes van participar al pelegrinatge a Lourdes que organitza l'Hospitalitat.

JULIOL

Dels **dies 1 al 4** va tenir lloc la convivència d'escolans.

Dels **dies 12 al 16** tingué lloc l'Encuentro de Seminaristas de Bachillerato de España, que enguany se celebrava al nostre Seminari.

Davant de la Basílica

AGOST

Dels dies 2 al 9 els seminaristes participaren al pelegrinatge a Àvila en el marc de la celebració del Vè centenari del naixement de Santa Teresa de Jesús.

SETEMBRE

Dels **dies 7 al 9** de setembre l'equip del Seminari va assistir al "Encuentro de rectores y

Trobada de seminaristes de batxillerat

Crònica

setembre - desembre

formadores de seminarios" a Madrid.

El **dia 14** van començar les classes a les facultats i al seminari.

El **dia 16** es va presentar l'Encíclica del Papa Francesc *Laudato Si'*.

El **dia 21** hi hagué la inauguració oficial del curs al Seminari amb el cardenal i el bisbe Agustí.

El **dia 24** tingué lloc l'ordenació de quatre diaques i dos preveres de l'Arxidiòcesi de Barcelona a la Sagrada Família.

El **dia 30** Mn. Melcior Trèmols va presidir la seva primera missa al Seminari.

OCTUBRE

El **dia 1** tingué lloc la inauguració del curs acadèmic a la l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el decret de creació del qual es va signar aquest mateix dia.

El **dia 2** vam anar al cinema a veure la pel·lícula "Francisco", sobre la vida del Papa Francesc durant els seus anys a l'Argentina.

El **dia 3** tinguérem el primer recés del curs, predicat per Mn. Marcos Aceituno.

El **dia 4** hi va haver la trobada amb els que havien participat a les convivències d'escolans per veure el vídeo de record.

Eucaristía al costat de les muralles d'Àvila

El **dia 5** Mn. Marc Labori va celebrar la seva primera missa al Seminari.

El **dia 12** un grup de seminaristes van anar d'excursió al Balandrau

El **dia 14** vam tenir una trobada amb dos dels responsables de Càritas Diocesana que portava per títol: "Què podem fer per als refugiats?".

El **dia 16** un grup de seminaristes va participar en el Concert Solidari que es va fer a Santa Maria del Mar a favor dels refugiats.

Noves incorporacions

Crònica

setembre - desembre

NOVEMBRE

El **dia 3** assistírem a la conferència sobre el Sínode Ordinari per a la Família pronunciada pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach.

El **dia 4** celebràrem a la capella del Seminari l'eucaristia en sufragi dels difunts de les nostres facultats que ens han deixat en aquest any.

El **dia 7** tinguérem un recés predicat per Mn. Jaume González Padrós.

El **dia 9** celebràrem la missa pels difunts vinculats al Seminari. En acabar la missa, vam exposar el Santíssim i vam pregar per les vocacions sacerdotals, seguint la iniciativa de la Cadena de Pregària per les Vocacions.

El **dia 18** tinguérem també exposició del Santíssim en el marc de la Cadena de Pregària per les Vocacions.

Els **dies del 24 al 26** els seminaristes de primer van fer una sortida a Poblet per a conèixer la ruta del Císter.

El **dia 25** el Cardenal, el bisbe auxiliar i el nou arquebisbe van venir a compartir amb els seminaristes la pregària del migdia i el dinar. El mateix dia, Don Aurelio Garcia, que treballa a la Congregació per al culte diví de la Santa Seu, ens va presidir l'eucaristia i va compartir el sopar i la sobretaula amb els seminaristes.

DESEMBRE

El **dia 7** un grup de seminaristes van anar d'excursió al Montcau i la Mola.

El **dia 12** tinguérem el recés mensual predicat pel Sr. Francesc Tous, especialista en la figura de Ramon Llull.

El dia 13 assistírem a la celebració en acció de gràcies pel ministeri episcopal del Cardenal a l'Arxidiòcesi de Barcelona, a la Sagrada Família.

El **dia 11** alguns seminaristes van anar a veure el musical "Mar i cel".

El **dia 15** vam assistir al Messies de Händel participatiu al Palau de la Música Catalana.

Dels **dies 18 al 20** el Seminari Menor va anar al Seminari Menor de València.

El **dia 21** tinguérem la celebració nadalenca al Seminari amb el Sr. Cardenal de Barcelona, el Sr. Bisbe auxiliar de Barcelona i amb el Sr. Bisbe de Sant Feliu, tot acomiadant el Cardenal del seu encàrrec al davant de l'Arxidiòcesi.

Ordenacions a la Sagrada Família

Agenda

DESEMBRE

Dia 26: Presa de possessió del nou Arquebisbe de Barcelona, Juan José Omella a la Catedral.

Dia 27: Primera missa presidida pel nou Arquebisbe a la basílica de la Sagrada Família.

GENER

Dia 4: Convivència de tots els seminaristes a Montserrat.

Del **31 de gener al 6** de febrer: Exercicis Espirituals al Santuari del Miracle (Solsona).

Testimoni

Pelegrinatge a Terra Santa

Pelegrinatge a Terra Santa dels joves ordenats i seminaristes del darrer curs de Catalunya

El passat 22 de juny, i fins al dia 30, va tenir lloc la peregrinació, que ja torna a ser habitual, a Terra Santa, oberta a tots aquells seminaristes que han acabat els estudis de Teologia i als diaques i preveres ordenats recentment. Mn. Norbert Miracle (rector del Seminari Interdiocesà) i el nostre formador, Mn. Serra, van ser els encarregats d'acompanyar-nos per donar-li el to espiritual necessari per gaudir al màxim d'aquesta experiència. Com no podia ser d'una altra manera, quatre companys del nostre seminari vam anar cap aquestes terres tan estimades per tots els cristians, juntament amb dos diaques i dos preveres de la nostra diòcesi.

Pocs dies abans de marxar cap a Israel, se'ns va comunicar que el que havia de ser el nostre guia, Mn. Sàrries, no podria participar de la peregrinació, cosa que va fer que els mossens que ens acompanyaven juguessin un paper més important del que s'esperaven. Tot i aquest petit imprevist, el viatge va ser intens, amb un dia a dia carregat de diferents activitats i visites molt interessants i enriquidores. Des d'un primer moment tots volíem aprofitar al màxim la setmana que teníem dedicada, exclusivament, a conèixer tots els llocs per on va passar i pregar Jesús. Durant el dia teníem temps per a tot, però principalment girava entorn de la pregària, el coneixement dels llocs sants i la convivència entre nosaltres.

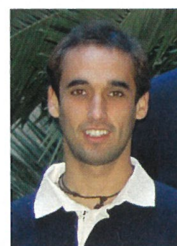
Els tres primers dies vam estar a Natzaret, on vam poder visitar, entre altres coses, la Basílica de l'Anunciació, moment clau on comença a canviar la història de la humanitat amb el *fiat* de Maria. El dijous, quart dia de la peregrinació, vam anar cap a Betlem, on hi vam poder restar fins al dissabte a primera hora. Allà, la visita que tots esperàvem era la de la Basílica de la Nativitat, però un moment molt especial durant aquells dos dies també va ser la celebració de l'Eucaristia en el que s'anomena "el camp dels pastors", on es commemora l'anunci de l'àngel als pastors. Dissabte al matí vam anar cap a Jerusalem, on ja ens hi vam quedar fins que vam tornar a Barcelona. Evidentment, i com tots esperàvem, el moment més especial va ser la visita a la Basílica del Sant Sepulcre, on vam poder celebrar la missa exactament en el mateix lloc on va reposar el cos de Jesucrist.

Amb el Patriarca llatí de Jerusalem

Aquestes són les tres visites que en general tots teníem al cap abans de marxar, però cal dir que tot va ser profitós per a la nostra vida espiritual: la visita a l'hort de Getsemaní, el lloc on es commemora la Visitació, el poble de Cafarnaüm, el llac de Galilea, el Tabor... és d'aquells viatges que qualsevol lloc que coneguis és excepcional i únic.

A part de totes aquestes visites, també va ser un element clau les quatre xerrades que vam tenir amb diferents cristians que viuen en aquelles terres. En primer lloc cal destacar l'audiència que vam tenir amb Sa Beatitud, el Patriarca Llatí de Jerusalem, Mons. Fouad Twal, el qual, durant una mitja hora, ens va estar explicant la realitat del país i la seva disposició a col·laborar amb els cristians de les nostres terres per ajudar-nos els uns als altres. A més, dos franciscans i un laic ens van exposar les tasques que duen a terme per ajudar als cristians d'orient.

Tota la peregrinació va anar embolcallada d'un gran ambient i una molt bona convivència entre tots nosaltres, cosa que ha fet d'aquest viatge una experiència inoblidable.

Mn. Carles Ballbé
Etapa Pastoral

Seminari Menor

Encuentro de bachilleres de los Seminarios Menores de España

Del 12 al 16 de julio de 2015, el Seminario Conciliar de Barcelona acogió a los seminaristas, rectores y formadores de los seminarios menores de España. Este encuentro va dirigido a los jóvenes que se están planteando, o que están decididos en dar el paso al seminario mayor, para discernir si su vocación es servir al Señor como sacerdotes. El cardenal Lluís Martínez Sistach no se quiso perder este encuentro y tuvo unas palabras de bienvenida para todos ellos. "Os deseamos, tanto el Seminario Diocesano de Barcelona, con sus formadores, como un servidor, pastor de esta diócesis, que estéis durante estos días muy bien acogidos".

Son muchos los momentos intensos en estos encuentros, en los que se trata de que haya un conocimiento de los sitios más emblemáticos de la diócesis y de la ciudad: Tibidabo, Camp Nou, Badalona (visitamos la parroquia de Sant Josep, nos bañamos en la playa y luego cenamos cerca de la parroquia), Montserrat, la cueva deSan Ignacio en Manresa, la Sagrada Familia, el parque Güell, Castelldefels, la Catedral de Barcelona, Santa María del Mar y La Merced. Es impresionante ver a los seminaristas menores, cómo entre ellos se crea un clima de convivencia, en el que comparten una inquietud en común: la posibilidad de que el Señor les llame a ser sacerdotes. También a nivel de los rectores, formadores y directores espirituales (sacerdotes que acompañamos a estos jóvenes en su discernimiento vocacional), es impresionante el clima que hemos vivido, ya que hay una relación de amistad que en el fondo transparenta la ilusión de ser sacerdotes y poder compartir con estos jóvenes que se plantean la vocación sacerdotal.

Otro aspecto del encuentro está marcado por el testimonio de los seminaristas que dan el paso al seminario mayor. De hecho, la última noche estuvo centrada en la vigilia vocacional en la que once jóvenes

Un moment del concert amb Mn. Francisco

Tot visitant la Catedral de Barcelona

dieron su testimonio delante del Santísimo expuesto. En el fondo de cada testimonio había algo en común: el deseo de servir al Señor, y que ellos identificaban que pasaba por el ministerio sacerdotal. Después de la vigilia compartimos el concierto testimonio dirigido por Mn. Francisco Baca (sacerdote del obispado de Sant Feliu) titulado *"Sacerdote para Ti"*. El Arzobispo Joan-Enric Vives, Presidente de la Comisión de Seminarios y Universidades de la Conferencia Episcopal Española se hizo presente en la vigilia de oración y con su testimonio animó a los seminaristas a no tener miedo y también clausuró el encuentro el día 16 en la Catedral de Barcelona. Posteriormente visitamos Santa María del Mar y la Basílica de Nuestra Señora de la Merced.

Son muchos los recuerdos vividos en estos días que nos hacen alzar la mirada al cielo y dar gracias al Señor. Es una gozada ser testigo de cómo el Señor sigue llamando a los que Él quiere, y los llama para estar con Él y enviarlos a dar testimonio de su Amor Misericordioso. Por último, agradecer a todas las personas que han hecho posible que pudiéramos gozar de este encuentro: los trabajadores del seminario, los seminaristas mayores que colaboraron, los distintos sitios que nos acogieron con mucho cariño; sobre todo dar las gracias a las personas que desde su anonimato nos ayudaron a hacer posible este encuentro.

Mn. José Fernando Campoverde
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

Seminari Menor

Crònica de les convivències d'escolans 2015

Durant la primera setmana de Juliol els escolans de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat varen assistir a una trobada de quatre dies que tinguérem a la casa dels maristes de Llinars del Vallès. La trobada ha servit per conèixer altres nois que juntament amb ells també estan al servei de l'altar a les seves respectives parròquies, també per aproximar-se més al misteri de Crist i per despertar una possible vocació presbiteral.

El fil conductor d'aquestes convivències ha estat la competició esportiva, portant com a lema *"atletes de Crist"*. De la mateixa manera que alguns sants han corregut la cursa de Crist, com per exemple santa Teresa de Jesús, que ens ha animat amb les seves meditacions les nostres estones de pregària, o sant Tarsici, que com a patró dels escolans ens ha acompanyat durant totes les convivències; els escolans han estat convidats a córrer la cursa de Crist.

Els nostres escolans, tots ells ben preparats, han participat de les competicions esportives de futbol, bàsquet i beisbol. A més, també han participat per equips a les competicions de tir lliure de bàsquet, llançament de pes, cursa de relleus i salt de longitud. La piscina ha ajudat a refrescar-nos de les altes temperatures i a prendre un merescut descans després de les proves esportives. El divendres, per descansar de tant d'esport, vàrem marxar d'excursió a la Torrassa, una torre de vigilància al punt més alt de Llinars, on hi celebràrem l'Eucaristia.

Després de l'entrega de premis

En la present edició de les convivències s'ha introduït un canvi que es valora com a molt positiu: s'han unit les activitats del taller i del teatre de manera que el teatre ens dóna peu a tractar una paràbola en forma de representació i que els escolans la puguin interioritzar d'una manera diferent. S'ha valorat tant la interpretació de la paràbola i la seva adaptació al teatre com el vestuari, confeccionat també pels propis escolans.

Els monitors de les convivències, que són seminaristes, estan molt sorpresos de com alguns escolans s'interessen per la vida del seminari: què estudien, com viuen, quins horaris fan, i sobretot el motiu per què han optat per l'opció del presbiterat. També ha estat motiu de preguntes el perquè i com resar el rosari o perquè es resa amb la litúrgia de les hores.

Bon ambient a l'autocar

Per concloure, podem dir que s'han donat les condicions adequades per portar aquests joves escolans més a prop de Crist i ajudar-los a resoldre alguns dubtes referents a la vida al servei de l'Església. Ara toca córrer una cursa que és encara més llarga, que és la mateixa vida.

Pau Manent Bistué
1r Filosofia

Experiència missionera a Filipines

Aquest estiu he tingut l'oportunitat, juntament amb dos amics, de poder viure durant un més i mig al costat del P. Christian Conde, un sacerdot diocesà filipí que viu a Tabango, un municipi rural al cor de les Filipines, a la regió central. Regió que al Novembre de l'any 2013 va ser arrasada pel tifó Haiyan, deixant enrere al voltant de 15.000 morts i convertint aquesta regió en la més pobra del país, endarrerint la seva sortida del Tercer Món; encara avui s'estan recuperant dels desperfectes gràcies a les ajudes estatals i internacionals que arriben amb molts mesos de retard a causa de la generalitzada corrupció política.

La Parròquia de Tabango és d'una superfície semblant a la de Barcelona, amb una població de 34.000 habitants, un 92% de catòlics i amb només dos sacerdots. Aquests es recolzen molt en els laics, que arriben allà on ells no poden. A la parròquia li corresponen unes 300 capelles, els veïns de les quals s'encarreguen de construir, mantenir, donar catequesi i celebrar en elles la litúrgia de la Paraula quan no hi ha Eucaristia. Per arribar a totes aquestes persones, els dos capellans visiten en cotxe, moto, a peu o fins i tot a cavall, cada cap de setmana entre 10 i 14 capelles, celebrant la Missa i tot seguit menjant a casa d'algun fidel, ja que, com diuen els natius en perfecte castellà: "después de la Misa, la mesa". És una obligació pastoral...

La societat filipina, especialment la rural, és profundament religiosa i la vida gira entorn de les festes religioses i dels àpats. Qualsevol celebració o simple trobada d'amics, ve acompanyada de quantitats enormes d'aliment (que no hi falti l'arròs!). I no parlem de quan la celebració és religiosa... . El dia comença amb la Missa i segueix fins a la nit amb menjar i karaoke. És un poble especialment hospitalari, sempre disposat a somriure't i a convidar-te a casa seva.

Doncs bé, enmig d'aquest context ens trobàvem nosaltres disposats a donar un cop de mà pel que calgués a la Parròquia. Entre setmana anàvem recorrent els col·legis públics donant catequesi (en anglès, que és idioma co-oficial) a nois i noies d'entre 12 i 16 anys i acompanyant el mossèn a

Un moment de la catequesi

celebrar Missa als llocs allunyats, visitant les famílies i, per suposat, dinant o sopant amb ells. Aquestes estones que hem pogut compartir xerrant amb tanta gent ens han ajudat a comprendre com pensa el filipí i a veure com un poble és capaç de seguir endavant sense perdre l'esperança malgrat les condicions de precarietat i després de ser devastat per un gran tifó. I és que Haiyan ha deixat marca en la vida de les persones. Hi sortia a gairebé totes les converses, això sí, sense perdre el somriure. El que ens ha cridat especialment l'atenció és que no hem trobat ningú, i els sacerdots ens deien que ells tampoc, que hagués culpat Déu per endur-se la seva casa, la seva família... sinó que la gent s'ha recolzat en el Senyor: primer per donar-li gràcies per seguir vivint i després demanant-li la força necessària per tirar endavant i ajudar els altres. Prova d'aquest apropament és el notable augment de vocacions i d'assistents a Missa. Recordo com el P. Christian ens explicava que pocs dies després del pas de Haiyan va entrar a una capella en runes i va veure un home agenollat pregant que, en veure'l, se li va apropar i va dir-li que estava content. Content perquè ho havia perdut tot: casa, família, pertinences... però no havia perdut la vida i així podria ajudar els altres en aquesta situació tan dramàtica.

Durant aquesta estança he pogut aprendre molt dels filipins i del sacerdot que ens acollia. Dels filipins perquè ens han ensenyat com tot i les moltes dificultats que hom pugui tenir, no són suficients per abandonar la fe ni l'alegria i que precisament en els problemes és quan més necessitem estar a prop del Senyor. I del sacerdot hem après que precisament la clau per estar a l'alçada de les necessitats pastorals és una profunda i sincera relació d'intimitat amb Jesús. Ara a concretar i posar en pràctica tot el que hem après!

Carlos Bosch
3r Teologia

Experiències

Experiència missionera a Ghana

Aquest estiu he tingut l'oportunitat de passar el mes d'agost col·laborant amb les Missioneres de la Caritat a Ghana, país africà angloparlant, ja que era una antiga colònia anglesa, el qual, tot i que dins l'Àfrica és un dels països més segurs i menys pobres, no per això deixa de ser pobre. En aquest país les Missioneres de la Caritat hi tenen dues cases, una al nord, a Kumasi, i l'altra, que és a la que vaig estar, al sud, a Tema, ciutat de barriades enganxada a la capital del país, Accra.

A Tema doncs, hi tenen un recinte en el qual hi ha tres edificis i plantacions de diversos arbres fruiters i d'hortalisses. En el primer edifici hi viuen les germanes i és on hi tenen la capella. Al segon, hi viuen dones pobres afectades per diverses malalties i també nens, la majoria dels quals no tenen cap problema físic ni psíquic, però o bé són fills dels adults als que acullen les germanes, o bé són nens orfes o abandonats. Al tercer edifici, hi viuen homes pobres també afectats per diverses malalties.

La labor que realitzava durant els matins era la d'atendre els nens, els quals estaven en el període de vacances escolars (tenen un calendari escolar similar a l'espanyol). En total hi havia setze nens i nenes amb edats compreses entre els pocs mesos fins als vuit anys, als quals, alguns dies, se n´hi afegien dos o tres més, fills de dues famílies pobres que, tot i tenir casa, de vegades venien a menjar amb nosaltres.

El que feia amb ells era una mica de tot: tenir cura dels més petits i donar-los de menjar, organitzar diversos jocs, ajudar a la pràctica de la lectura als més grans... Les tardes eren més tranquil·les, ja que la labor que realitzava era la de fer companyia als homes: estar amb ells, escoltar-los, ajudar-lo en el que calgués, amb els que estaven millor jugar a algun joc de taula...

Nens treballant al port

La veritat és que va ser una experiència molt bonica, tant per la manera com em van acollir les Germanes, com per l'alegria amb la que et rebien tant nens com adults, malgrat que el que poguessis fer per ells fos ben poc. Allí hi pots veure també com, malgrat portar una vida digna, ja que amb les Germanes tenen totes les necessitats cobertes, però molt senzilla, ja que no tenen molts dels luxes que aquí considerem imprescindibles, tant les Germanes com les persones a les que acullen, viuen una vida probablement més plena i més feliç que la de molts ciutadans de l'anomenada cultura del benestar en la que vivim nosaltres.

Així doncs, aquesta va ser, de manera molt sintètica i resumida, la meva experiència a Ghana, experiència que repetiria sense dubtar, i que recomanaria a qualsevol que tingui l'oportunitat de viure una cosa similar, ja que crec que és un do recíproc: per als qui et reben perquè molts cops han tingut una vida molt dura i, més que l'ajuda material que se'ls pugui donar, els va molt bé sentir-se estimats, veure que hi ha gent que es preocupa d'ells; i, sobretot, per un mateix perquè t'ajuda a redescobrir i agrair tots els dons que has rebut de Déu (família, amics, formació acadèmica i espiritual, béns materials...), t'ajuda a sortir de tu mateix i t'obre els ulls a moltes realitats fins llavors gens o poc conegudes.

Agustí Vives
3r Teologia

Experiencia misionera en Madagascar

Madagascar es uno de los países más pobres del mundo. Nueve de cada diez malgaches viven en situación de pobreza. Sólo un 15% de la población tiene acceso a la sanidad; tan solo el 65% de los niños finaliza la educación primaria y sufre un alto índice de prostitución infantil.

Hace ya unos meses, se me presentó la oportunidad de viajar a Madagascar y colaborar con el proyecto del Padre Stefano. *Grand père*, que así se le conoce entre los más cercanos, es un sacerdote capuchino italiano que desde hace 30 años lucha por construir un futuro mejor para los habitantes de la isla. Es fundador de la clínica *Saint Damien*, donde acude gente de todas las zonas por su gratuidad; la *Maison des enfants*, uno de los pocos orfanatos del país; una escuela de enfermería y varios proyectos de reforestación.

Mi trabajo allí se centraba en dar apoyo escolar a los niños del orfanato y ayudar en aquello que fuera necesario en la casa. También estaba a disposición del obispo de Ambanja, Mons. Rosario Vella, salesiano italiano con el que estuve viviendo. Con él, sobre todo, me dediqué a conocer diferentes realidades de la

Diego con dos niños del orfanato

diócesis. Es admirable la labor de la Iglesia Católica en este país, en el que sus escuelas en aldeas y zonas rurales son la única posibilidad de educación para los jóvenes.

De mi experiencia allí tendría para escribir varias páginas, pero la revista no es solo mía. Para poneros en situación, los voluntarios éramos los únicos blancos de la ciudad. Cuand digo ciudad no os imaginéis una ciudad, imaginad un cúmulo de cabañas y algún que otro edificio destartalado unidos por calles sin asfaltar. Comíamos arroz y carne de cebú; de postre, plátano.

La catedral destaca entre el resto de edificios. La religión católica no es ni por asomo la religión mayoritaria, pero de la colonización francesa aún se conservan sus edificaciones. Allí acudía a la misa de diario a las 6 de la mañana. La misa duraba aproximadamente 1h y estaba a tope (sí, de diario, a las 6 de la mañana y a tope). Era impresionante ver la profunda fe de un pueblo que no tiene nada. Entre largos silencios y cantos que te llevaban al cielo, me preguntaba qué tiene el dinero que tanto nos aleja del Señor. Desde el minuto cero me sentí como en casa; la misma Iglesia, mi misma Iglesia, estaba en la otra punta del mundo para abrirme la puerta.

Allí, donde aún abundan las vocaciones, los sacerdotes caminan durante días para llegar a los pueblos más inaccesibles de la diócesis.

En el orfanato fue donde más aprendí. En una casa ni mucho menos grande, de unos 6 dormitorios, conviven 95 niños y niñas. La casa tiene los trabajadores justos para la limpieza y la cocina, labores en las que también se involucran los niños. El cuidado de los más pequeños es trabajo de los mayores; en fin, que funciona como una gran familia. Allí llegan niños muy a menudo, desde huérfanos, hasta víctimas de la prostitución infantil. Patricia, de 14 años, llegó a la casa hace unos meses, desnutrida, con tiña y utilizada como objeto sexual. Nos cuentan que los primeros días era incapaz de relacionarse. Cuando llegamos nosotros ya era una más, sociable y risueña, parecía que jamás hubiera sufrido tales brutalidades. François, de 2 años, llegó con desnutrición y medio muerto, hoy es una bola de billar capaz de alegrar el día a cualquiera. Milagros como estos te los ibas encontrando por toda la casa. Viéndolos tirándose piedras, escalando árboles o jugando con las ruedas de las bicis, me atrevería a decir que son felices.

Aprovecho para pediros oraciones por este pueblo que tanto sufre.

Diego Pino
2N Filosofia

Peregrinació a Lourdes

Peregrinació a Lourdes amb l'Hospitalitat

Ajudanr durant els àpats

En el temps de vacances, els seminaristes, a més del descans, hem participat en activitats diverses o voluntariats; un dels que proposava el Seminari era la peregrinació a Lourdes amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu. Així, del 25 al 29 de juny, la majoria de la residència de Sant Josep Oriol, vam sortir de l'Estació de França cap al poble Pirinenc on a finals del segle XIX la Immaculada Concepció s'aparegué a una nena insignificant a ulls mundans començant tot una història de cura dels malalts i peregrinació que encara avui dura.

Pelegrinar a Lourdes és quelcom fet per molts dels cristians, però el fet d'anar-hi amb una hospitalitat, no tant, i les diferències són notables. Durant el dia els seminaristes participàvem de les activitats de l'Hospitalitat amb els malalts, estàvem en sales ajudant, resàvem aprofitant els espais del santuari a més de conviure els seminaristes entre nosaltres, els altres hospitalaris i els malalts.

Va ser una experiència molt enriquidora; un podria pensar que nosaltres érem els que anàvem a ajudar mentre que aquells que depenien de la mà d'un altre eren els que anaven a ser ajudats. Certament, des d'un aspecte merament físic podia ser així; però realment, el contacte humà amb els malalts transforma. Un descobreix com viu aquella persona, un parla amb ella, se n'adona de, com havent rebut tant, cal créixer en agraïment, com cal augmentar la caritat envers els altres i sortir d'un mateix per donar-se... En aquests dies veu com creix la seva entrega, s'acaba descobrint que allò que està fent no es possible amb les seves forces i descobreix així com aquella força ve de Déu, Ell que no escull els capacitats, sinó que capacita als escollits; així, aquest servei als malalts no es motiu d'orgull sinó d'acció de gràcies a Déu.

Així, un descobreix una realitat que molts dels malalts ja viuen, realitat que els mou a voler tornar sovint al lloc on la nostra Mare es va aparèixer a santa Bernardette. Tot Lourdes convida a aquest apropament a Déu, a través de la pregària i del servei, perquè, segons Crist mateix, "tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi".

Processó de les torxes

F. Xavier Lucena Peris
1R FILOSOFIA

Noves

Samuel Gutiérrez

Em dic Samuel i sóc fill de la parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat. Als 38 anys, després d'una llarga recerca del meu lloc a l'Església, he descobert amb sorpresa que el Senyor em crida a estimar-lo servint-lo com a pastor: «A qui enviaré?» Déu em convida a expropiar la meva vida a favor seu i dels germans, a lliurar-la amb alegria, i de valent, com a prevere en aquest hospital de campanya en què s'ha convertit avui l'Església: «Se'n va compadir perquè anaven com ovelles sense pastor.» No sé com s'ho farà, però hi confio... La meva vida és a les seves mans. Gràcies, Senyor, per concedir una vocació tan gran a un home tan petit! Gràcies, Maria, per la teva maternitat i magisteri en el camí cap al sacerdoci! +Totus Tuus+

Xavier Alarcón

Em dic Xavier Alarcon i Campdepadrós. Soc de Mataró de tota la vida i acabo de fer 30 anys. Col·laboro de fa temps a la Basílica de Santa Maria de Mataró. Sempre he estat un apassionat de les humanitats, sobretot de la història i les belles arts. He estat durant nou anys auxiliar de la Biblioteca Pública Episcopal. He entrat al Seminari mogut pel desig de ser un bon sacerdot, ajudar les persones que m'envolten el millor que pugui, i transmetre el missatge de Jesucrist a tothom qui pugui, amb paraules i sobretot amb obres.

Íñigo de Alfonso

Soy Iñigo de Alfonso Mustienes, tengo 30 años y soy abogado. Desde hace unos años colaboro con mi parroquia, Sant Gregori Taumaturg, en Barcelona ciudad. El curso pasado cursé primero de Teología en la Universidad de Navarra y este curso he ingresado en el Seminario Conciliar de Barcelona. A pesar de que trabajaba en lo que siempre había deseado: derechos humanos y cooperación internacional... me sentía que me faltaba algo. Y ese algo era Dios. Y si dejas que el Señor entre en tu vida, no puedes darle sólo una parte. Es ahora, cuando Le estoy dando toda mi vida, cuando encuentro y siento que mi vida se llena: la llena Jesucristo.

Iñaki Marro

Em dic Iñaki Marro, tinc 27 anys i m'incorporo al Seminari Conciliar de Barcelona en l'etapa pastoral. Les meves parròquies d'origen són sant Isidre Llaurador de l'Hospitalet i santa Eulàlia de Provençana. La parròquia de destí pastoral actual és sant Cristòfol, a Premià de Mar. Els anys previs de

Incorporacions

formació els he fet al Seminari Conciliar de Madrid, on hi he viscut durant sis anys. Estic molt il·lusionat amb la nova etapa que començo on, des del primer moment, he trobat germans, germanes, mares, fills (Mc 10,30). Confio que nostre Senyor, tot engrandint-me el cor, em faci capaç de rebre un dia, cada cop més proper, «l'ofrena del poble sant per presentar-la a Déu».

Jaime Moya

Me llamo Jaime Moyà, tengo 41 años y colaboro en la parroquia de Sant Ambròs en el barrio de la Pau. Durante 12 años he trabajado como psiquiatra. Tenía todo aquello que se puede desear, pero me sentía insatisfecho y no le veía sentido a mi vida; en el fondo sabía que yo no había nacido para eso, que tenía que haber algo más, alguien más que llenase mi sensación de vacío. Un Amor más grande, una relación sin final, Alguien que me diese una oportunidad para vivir plenamente. Han sido tres años de búsqueda. Muchas personas han sido luces en mi camino: actividades con los franciscanos conventuales, mi primer viaje a Medjugorje, el retiro de Emaús y la eterna paciencia y apoyo de mi director espiritual...todo hizo que viese que Dios me llamaba a ser sacerdote.

Santi Ballbé

Sóc el Santi Ballbé, tinc 22 anys i estic a la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort. Fins l'any passat vaig estar cursant el Grau en Educació Primària, treballant i jugant a hockey herba. I quan ja semblava que tenia la vida dirigida cap allà on desitjava, vaig adonar-me'n que el camí que havia escollit no em feia feliç i sentia que havia de fer alguna cosa més. Després de resar molt vaig adonar-me que Déu volia que m'entregués totalment a Ell i al servei de totes les persones com a sacerdot diocesà.

Joan Mundet

Hola! Sóc en Joan Mundet i tinc 20 anys. A tercer de l'ESO vaig sentir en el meu interior la crida del Senyor a servir-lo en el presbiterat diocesà. Acabat el batxillerat vaig decidir entrar a la Universitat de Navarra i cursar els estudis filosòfics mentre rumiava més la decisió. Passats dos anys, m'he decidit a fer aquest pas que el Senyor em demana i entrar el Seminari; per formar-me adequadament i discernir més aquest camí.

Col·loqui europeu de les parròquies: Lisieux 2015

Durant l'estiu tots aprofitem de fer alguna activitat que ens ajudi a la nostra formació com a futurs preveres. Aquest estiu, un servidor, i un germà seminarista que ja és diaca, Mn. Jordi Salvany, vàrem anar al Col·loqui Europeu de Parròquies organitzat a Lisieux del dia 5 al 9 de juliol. Ens hi va acompanyar Mn. Josep Serra, que ja hi ha participat altres vegades.

Però, què és el CEP? Com va néixer? Fou fundat per iniciativa d'un sacerdot francès, el P. François Connan, el 1959, amb el suport del cardenal König de Viena i d'altres bisbes. El P. François intuïa que el Concili Vaticà II comportaria molts de canvis i va decidir organitzar una trobada de parròquies europees per comentar i estudiar els diferents canvis que anaven venint. La primera trobada comptà amb la participació de preveres de 7 nacionalitats: Bèlgica, Alemanya, França, Itàlia, Àustria, Suïssa i Espanya. De llavors ençà es reuniren un cop cada dos anys, i a partir de 1973, hi assistiren laics. Ara són els més nombrosos. Aquests darrers anys, també hi han assistit bisbes i n'han seguit els treballs de molt aprop, i ja hi ha 18 països participants. Són homes i dones compromesos amb les seves parròquies i amb el futur d'Europa. Cada any s'agafa un tema sobre el qual es treballa, i aquest any el lema estava agafat d'una frase del Sant Pare Francesc: "Aneu a les perifèries!".

La trobada va tenir lloc al costat del Carmel de Lisieux, Carmel on va viure Santa Teresa de l'Infant Jesús, i la seva espiritualitat va estar present durant tots els dies que va durar el Col·loqui.

Durant aquests cinc dies, les jornades eren molt intenses. Cada dia hi havia una pregària al matí, perquè l'Esperit Sant ens ajudés a treballar millor. El dia estava dividit en dos blocs molt marcats. Al matí, hi havia un seguit de conferències amb les quals vam poder conèixer diferents realitats parroquials d'arreu d'Europa: P. Mychajlo Dymyd, prevere grecocatòlic d'Ucraïna que ha estat al front de la guerra de Crimea, ens va explicar el treball fet al front, l'acompanyament espiritual de la gent que està lluitant a primera línia de foc; fou una de les conferències que més impactaren per la cruesa de la realitat.

Estàtua dels pares de Sta. Teresa de Lisieux

El doctor Thibor Popp, teòleg hongarès grecocatòlic, va parlar de la Doctrina Social de l'Església i del poc coneixement que en tenim d'ella a nivell parroquial. La

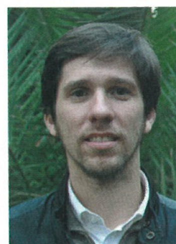

L'església on està el cos de la santa

Sra. Iluminada Merino va parlar sobre tot el treball que es realitza a Càritas Barcelona, quedant la gent molt impressionada de les ajudes que dóna l'església de Barcelona. El Sr. Alexandre Arena ens parlà de la problemàtica amb la immigració que pateix l'illa de Malta, una illa-estat molt petita i que ja no pot assumir més immigrants; fou una de les conferències més dures de totes.

Després, a la tarda, ens reuníem per grups petits en els quals tractàvem diversos temes, sempre al voltant del lema del Col·loqui, les perifèries. Podríem dir que aquí està la part més important. Es reuneixen gent amb realitats molt diferents, amb problemes semblants i contraris, però amb un objectiu comú: anunciar l'Evangeli al món. Després de conèixer diferents realitats, la visió que tenim de les nostres parròquies és diferent. És veritat que les nostres esglésies i centres de culte estan passant un moment de poca assistència, però després d'haver compartit amb altres catòlics les seves realitats i solucions, hom torna amb moltes més ganes de treballar.

El Col·loqui s'acabà amb la visita al Mont Sant Michel, on poguérem assistir a l'Eucaristia celebrada al monestir que té la Fraternitat de Jerusalem. Durant la setmana vam pregar molt, sobretot davant la tomba de Santa Teresa de l'Infant Jesús i també davant dels seus pares, que han estat proclamats beats fa poc. Vam conèixer realitats parroquials de França. Vam intercanviar opinions, idees, impressions. Va ser tot molt interessant.

El proper Col·loqui Europeu de Parròquies se celebrarà, si Déu ho vol, l'estiu de 2017 a la ciutat de Barcelona. Us convido a assistir-hi, ja que hom surt havent conegut moltes realitats diferents amb un únic objectiu: donar a conèixer Nostre Senyor Jesucrist a la gent.

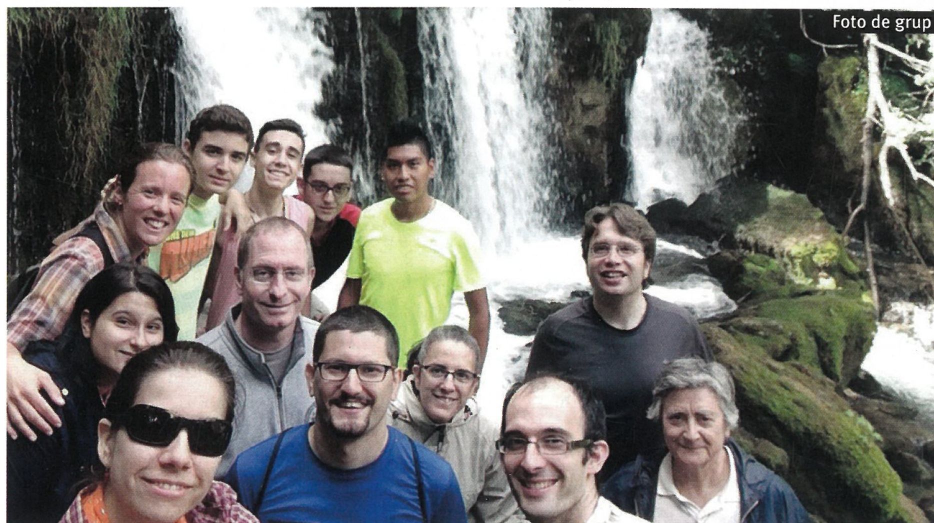

Joan Francesc Cortés Soriano
1r de Filosofia

Gisclareny 2015

"Atreviu-vos a ser feliços"

Un any més, del 21 al 26 d'agost, Gisclareny ens ha captivat a tornar-hi. És per això que, enguany, un grup d'una quinzena de joves d'entre 18 i 35 anys, de l'arxidiòcesi de Barcelona i la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, hem volgut repetir aquesta experiència de les convivències i exercicis espirituals. Uns ja n'érem veterans, altres ho han viscut per primera vegada, però Gisclareny, sigui la primera, la segona, la tercera... no deixa mai de sorprendre'ns. Potser pel lloc, pel silenci, per la companyia, per contemplar la creació? Doncs jo diria, essent el meu setè any consecutiu que hi participo, que per tot això i més, ja que Gisclareny és un TOT i ho trobes TOT, allò que el teu cor anhela, allò que et fa sentir especial. Gràcies a la convivència amb els companys i els moments de silenci i pregària et transporta dins del teu interior per descobrir qui ets, d'on véns, cap on vas. Gisclareny t'ajuda, Gisclareny és una porta a la qual els joves només tenen la clau per entrar-hi, per descobrir-ho, per descobrir-se i anant-se descobrint, juntament amb el mateix Crist que sempre ens acompanya en aquest llarg camí.

Foto de grup

Enguany el lema, en el qual ens hem endinsat, ha estat: "Atreviu-vos a ser feliços", que el Papa Francesc va dir als joves de la darrera JMJ a Rio de Janeiro, en la qual insistia que és Jesús qui ens fa autènticament feliços i és aquest anhel de cercar-lo que ens apropa a aquesta autèntica felicitat. El Papa Francesc ens diu: "En Él está la alegría. Yo tengo confianza en ustedes, jóvenes, y pido por ustedes. Atrévanse a ir contracorriente. Atrévanse a ser felices".

Alguns dels participants als exercicis

Gràcies a les meditacions dels matins, els estudis d'evangeli de les tardes, excursions com la tradicional a Sant Miquel de Turbians i l'Adou del Bastareny, fa que siguin sis dies intensos dins d'un "pack" ple d'experiències noves, i és que cada any és una nova experiència, cada any descobreixes coses noves, noves emocions, nous companys, noves situacions... Només cal aprofitar-ho i viure-ho com un regal que Déu et fa per tal de tornar al teu lloc d'origen essent valent, decidit... per fer la seva voluntat amb força i esperança.

Moltes paraules, sí, però Gisclareny són més que paraules, simplement s'ha de viure i, com tota experiència s'ha d'experimentar i tan sols és un pas que tu pots fer si ho vols. Molts joves t'esperen l'any vinent. T'hi animes?? ☺

"¡No tengan miedo a lo que Dios pide! Vale la pena decir "sí" a Dios"

Jordi Mondragón Bricullé
4T DE TEOLOGIA

Pelegrinatge a Àvila

En tiempos difíciles, amigos fuertes de Dios

Del 2 al 9 d'agost d'enguany, una bona representació de seminaristes hem tingut la sort d'anar a la Trobada Europea de Joves d'Àvila. Des de l'octubre del 2014 fins a l'octubre de 2015 se celebra el 5è centenari del naixement de Santa Teresa de Jesús, i és per aquest motiu que molts joves, sobretot d'Espanya, vam anar-hi. Concretament, vam anar-hi més de 500 joves dels bisbats catalans i allà, en total, vam ser uns 6.000 joves.

Pròpiament, la trobada tenia una durada de 5 dies, del 5 al 9 d'agost; però el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) va organitzar una caminada des de Segovia a Àvila, amb una durada de 3 dies. De tal manera que, qui va voler, va poder fer l'experiència de caminar. En el nostre grup vam ser uns 200 joves i vam tenir la sort d'estar acompanyats per Mons. Xavier Novell i Mons. Romà Casanova durant tot el pelegrinatge. Aquests dies de pelegrinatge caminant van ser una gran oportunitat per a conèixer gent de diversos llocs de Catalunya, tant de grups de joves parroquials com de moviments. Es va poder palpar la grandesa de l'Església amb la seva varietat de carismes i alhora la seva unitat. Durant els 20 o 25 km que caminàvem diàriament, ens vam conèixer força i van sorgir tot tipus de converses amigables. Destacaven les converses dels joves amb els sacerdots, monges o seminaristes. Molts dels joves van aprofitar per a fer-los preguntes amb la intenció d'entendre el motiu de la seva entrega o de la seva vida.

El camí va ser ben feixuc: vam caminar havent dormit poc i acompanyats del sol. Per sort, al final de cada caminada ens esperaven moments de descans: piscina, prendre alguna cosa, guitarra, etc. Després de fer un esforç físic considerable, aquets moments es gaudien moltíssim. Amb tot plegat, aquets dies van ser una molt bona preparació per a la trobada, ens vam anar endinsant en l'espiritualitat de Santa Teresa mitjançant les homilies de la Missa diària, debats, obres de teatre o comentaris de frases de la santa com per exemple: "quien a Dios tiene nada le falta, solo Dios basta".

Finalment, vam arribar a Àvila on ens vam ajuntar amb la resta: la diòcesi de Terrassa, que van fer un pelegrinatge similar caminant 3 dies cap a Àvila, i els que venien directament a la trobada. Tots vam dormir al mateix recinte esportiu. Allà vam realitzar tot tipus d'activitats barrejats amb altres grups d'arreu d'Europa: un matí de recés amb exposició del Santíssim, ruta pels convents teresians d'Àvila; activitats de lliure elecció (n'hi havien moltíssimes: pelegrinatge al Santuari de la Mare de Déu de Sonsoles, tallers de música, dansa, pregària, noves tecnologies, debats d'actualitat sobre pastoral juvenil, etc.), moments de temps lliure i, òbviament, la celebració de l'Eucaristia, presidida sempre per un bisbe. Totes aquestes activitats es feien en grups reduïts –d'unes 200 persones-, amb la qual cosa s'anaven repetint les activitats de manera rotatòria en diversos punts de tota la ciutat. D'aquesta manera, la presència de la trobada a la ciutat d'Àvila va ser molt notable. A la nit, es van realitzar concerts a l'escenari central de la trobada on van actuar diferents artistes: Padre Damián, Merche, Santi Rodríguez, entre d'altres.

El grup de catalans

D'entre les activitats que vam fer, va destacar força l'acte penitencial que vam realitzar el grup de Catalunya: més d'una vintena de sacerdots van estar administrant el sagrament del perdó als joves del nostre grup durant una hora i mitja sense parar. L'última nit hi va haver la vetlla de pregària que va ser també molt destacable. Amb el Santíssim exposat tota l'estona, hi van haver diversos testimonis vocacionals, una estona de pregària i, per acabar, Mons. Xavier Novell va dirigir unes paraules als joves, amb força sentit de l'humor i amb un llenguatge molt comprensible –tant, que va captar completament la nostra atenció–, sobre la necessitat de tenir Déu a les nostres vides.

Aquesta trobada a Àvila ens va ajudar a conèixer més Déu a través de Santa Teresa i també es va veure una Església viva, jove i amb moltes ganes de parlar al món per a donar-li el que realment més necessita: Déu. Crec que realment la majoria dels assistents vam sortir essent més "amigos fuertes de Dios".

Jordi Domènech Llauradó
2n Filosofia

Convivències a Tartera

Un dels senyals més clars que tenim els seminaristes per determinar que l'estiu s'ha acabat és la convivència a Tartera. Aquest any va tenir lloc entre el 7 i 9 de setembre i va servir perquè seminaristes i formadors del Seminari ens tornéssim a aplegar a la Residència de la Immaculada que les carmelites de Sant Josep tenen a la Cerdanya.

Capella on celebràvem l'Eucaristia

Són dies amarats de sentiments diversos: els seminaristes nous tenen un primer contacte amb l'entorn que els acollirà durant els propers anys. La gran aventura que emprenen i que fins aleshores només havien pogut imaginar es torna real, amb cares i noms concrets. Per als que portem uns pocs anys més, a banda de la curiositat que sentim per conèixer als nous, és retornar a la familiaritat de les persones i els costums que han marcat el nostre dia a dia durant la major part de l'any. Finalment, els del darrer curs prenen consciència, entre l'alleujament i la melangia, que la seva etapa de formació al seminari arriba a la seva fi.

Vam arribar a la residència dilluns al vespre. Després de celebrar la Sagrada Eucaristia i de sopar, va arribar un moment especial en el qual cadascú dels presents va compartir els fets més significatius del propi estiu. Van ser intervencions que no es van allargar massa, al cap i a la fi els presents sumàvem gairebé una trentena de persones, però que posaven de manifest l'esperit cristià que ens impulsa a tots per aquest camí vocacional vers el presbiterat. D'aquesta manera, qui va voler va poder donar quatre pinzellades dels voluntariats fets aquí i allà, d'altres experiències pastorals estiuenques o de les vivències prèvies a la seva incorporació al Seminari.

El dimarts, festivitat de la nativitat de la Mare de Déu, va ser de recés. El predicador va ser Mn. Ignasi Navarri, Vicari General de la diòcesi d'Urgell.

Finalment, el dimecres va ser un dia d'excursió. En aquesta ocasió vam visitar l'estany de Malniu, molt a prop del Piugpedrós. Va ser una agradable passejada enmig d'un entorn natural formós. En arribar al llac, uns quants seminaristes es van animar a ficar-s'hi. Els més atlètics i decidits van arribar nedant a l'altra riba. D'altres, encarcarats per la fredor de l'aigua, van haver de girar cua després d'unes poques braçades. La resta vam seguir l'escena amb cares divertides i crits d'ànim.

Tornats del llac, vam dinar, vam fer la tradicional fotografia de grup per, poc després, agafar els cotxes i tornar a Barcelona. Acabada la convivència, la mirada se centra en el aquest nou curs tot just encetat. Només Déu sap quantes sorpreses ens esperen!

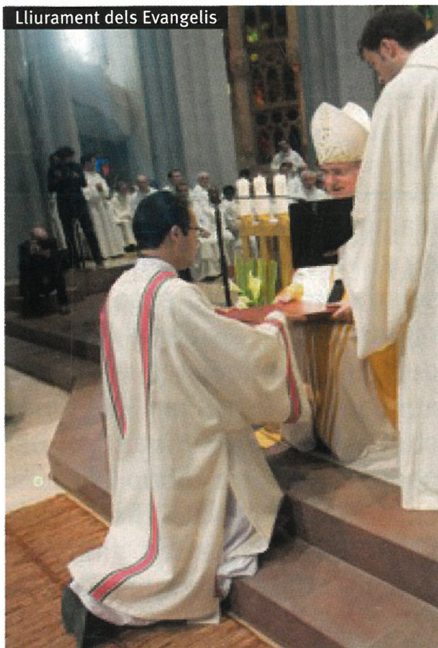

Foto de grup a la casa d'espititualitat

Vicenç Martí
2N FILOSOFIA

Ordenacions presbiterals i diaconals a la basílica de la Sagrada Família

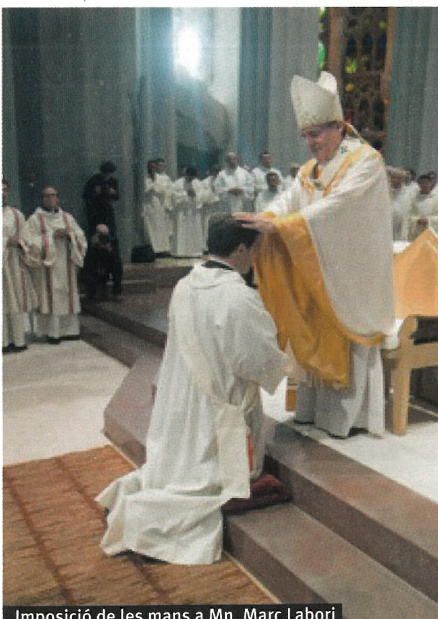
24 de Setembre de 2015
Enguany, el dia de la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, l'Església de Barcelona s'alegrava doblement, ja que, a més de celebrar la festivitat de la seva Patrona, a la Basílica de la Sagrada Família, foren ordenats preveres Mn. Marc Labori i Mn. Melcior Trèmols; i diaques, els següents seminaristes: Marc Aliguer, Carles Ballbé, Jordi Salvany, Albert Sols i Adilson Tolentino.

Lliurament dels Evangelis

Aquell vespre, prop dos mil fidels i més d'un centenar de capellans concelebrants es congregaren a l'interior d'aquesta obra d'art magnífica i catequètica que s'alça poc a poc com l'edificació de l'Església Universal. Tant fidels com ministres ordenats, conjuntament, com pedres vives, formant una Església viva i bella, eren convocats. I aquest dia, set d'aquestes pedres foren cridades a exercir noves funcions angulars en la construcció d'aquest Temple espiritual.

Per això, en la Missa de la Mare de Déu, el ritual d'ordenació va irrompre just després de sentir les lectures pròpies d'aquesta solemnitat. De manera que, abans d'iniciar l'homilia, els candidats foren cridats pel seu nom, com el dia que el Senyor els va cridar al ministeri al qual s'encaminen. Llavors, com el petit Samuel, donaren cadascú el seu "Sóc aquí" (cf. 1Sam 3,4s), una resposta d'entrega, de disponibilitat s*encera del seu ésser*, a la crida que l'Església, com a sagrament de Crist salvador, els va fer. Tot seguit, el bisbe preguntà sobre la seva dignitat *('axios'* en grec, que no es refereix tant a la dignitat mereixedora sinó a la idoneïtat del candidat per al ministeri que se'l presenta) i un cop donà el *'placet'* l'assemblea respongué i aclamà donant gràcies a Déu per aquest gran do del seu amor vers la seva Església.

Seguidament, el Cardenal pronuncià la seva homilia en la qual digué que la vocació d'aquests candidats «és una manifestació de l'amor que Déu, nostre Senyor, té envers aquests joves; és una manifestació de l'amor de Déu a les seves famílies i és una manifestació de l'amor de Déu a la nostra Església de Barcelona» ja que, «el Senyor sap que necessitem de sacerdots per a la nostra vida cristiana». Sense ministres ordenats no hi hauria els sagraments que nodreixen

Imposició de les mans a Mn. Marc Labori

Unció de les mans a Mn. Melcior Tèmols

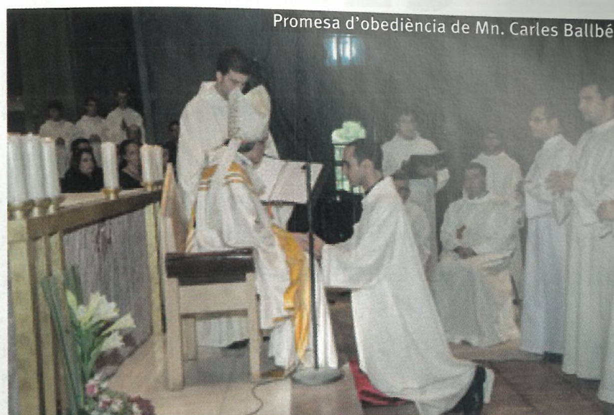
i envigoreixen l'Església, sense el sagrament de l'Orde no hi ha Eucaristia, font i cimal de tota la vida cristiana (LG 11). Per això, un cop acabada l'homilia, s'interrogà els candidats segons el ministeri al qual se'ls ha cridat, prometent respecte i obediència al bisbe i als seus successors per estar al servei de Déu i de l'Església.

A continuació, el cant de les lletanies suplicava la gràcia per a la consagració d'aquests ordenands, moment en el qual els candidats es prostraren a terra i tota l'Església, tant terrenal com celestial, implorava a Déu aquest do per a ells en bé de tots els homes. Així, doncs, vingué el moment central de l'ordenació. Els candidats al diaconat, agenollats, eren ordenats pel Sr. Cardenal imposant-los les mans i dient la pregària d'ordenació que els consagrava com a diaques de l'Església. Per fer-ho visible, foren revestits amb l'estola creuada i la dalmàtica, signes que remarquen aquell qui està al servei de l'Església. Llavors, reberen de mans del seu pastor el llibre dels Evangelis amb aquestes paraules: «Rep l'Evangeli de Crist, del qual has estat missatger; i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyes.»

Moment de la prostració dels candidats

Tot seguit, els candidats al presbiterat foren ordenats similarment, tot i que, a més d'imposar-li les mans el Sr. Cardenal, van fer-ho tots els preveres concelebrants. I per fer visible aquest grau, foren revestits amb l'estola, a la manera presbiteral, i amb casulla; a més, se'ls ungiren les palmes de les mans amb el crisma (oli consagrat i perfumat), ja que són ordenats per a oferir l'ofrena del poble sant i portar la bona olor de Crist en les seves obres. Després se'ls lliuraren els calzes i les patenes que els seus familiars portaren, dient-los: «Rep l'ofrena del poble sant per presentar-la a Déu. Pensa sempre el que faràs, reprodueix en tu el que commemoraràs, i conforma la teva vida al misteri de la creu del Senyor»; seguit del bes de la pau que els acull en el col·legi presbiteral.

Acabat el ritual d'ordenació, la Missa continuà com de costum i els nous ordenats concelebraren segons la nova missió que se'ls acabava d'encomanar. I és que, anàlogament als servents de l'Evangeli de les noces de Canà, escoltant a la Mare de Déu que els diu: «feu tot el que Ell us digui» (Jn 2, 5) i obedients a Crist, s'obrà en ells el gran miracle de la consagració sacerdotal i diaconal

Promesa d'obediència de Mn. Carles Ballbé

Els nous diaques i preveres amb el Sr. Cardenal

per a poder administrar als comensals de les noces de l'Anyell aquell Bon Vi que alegra el cor dels homes. Diversos miracles s'obraren aquella tarda, i un d'ells fou la mateixa Eucaristia, que engendrà a les entranyes de la torre de Maria, el Fill de Déu, el Pa viu baixat del Cel.

Que la Mare de Déu de la Mercè intercedeixi sempre per aquests nous ministres de l'Església, pel seu propi bé, de la ciutat barcelonina i de tota l'Església. Princesa de Barcelona, protegiu vostra ciutat!

Alberto Moreno-Palancas
5è Teologia

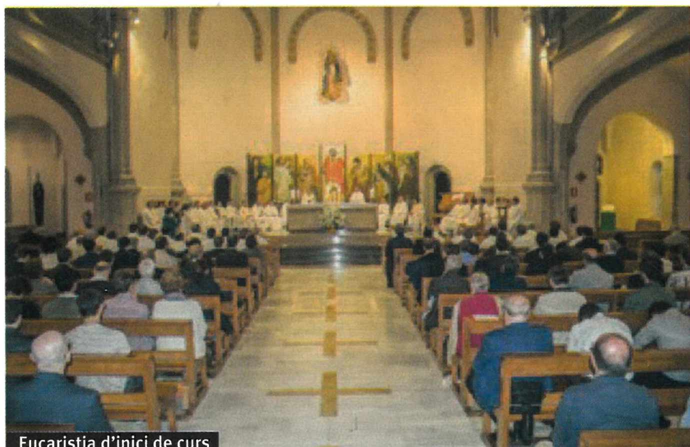
Inici de curs

Inici del curs acadèmic a les facutats

El dia 1 d'octubre va tenir lloc, com cada any, la inauguració oficial del curs a les facultats. Enguany l'acte tenia una solemnitat especial, ja que en aquesta ocasió s'erigia canònicament l'Ateneu Sant Pacià, que unifica les tres facultats eclesiàstiques (filosofia, teologia i Antoni Gaudí) sota una mateixa institució. L'any passat, en ocasió de la inauguració de la facultat Antoni Gaudí d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes, l'acte va estar presidit pel cardenal Zenon Grocholewski, aleshores prefecte de la congregació per a l'educació catòlica (màxim responsable de les institucions d'ensenyament a l'Església). Aquest any la inauguració ha estat presidida per l'actual prefecte, el cardenal Giuseppe Versaldi.

La jornada ha transcorregut en dos actes, amb l'assistència dels bisbes de Catalunya, els degans de les facultats, tot el claustre docent i l'alumnat. En primer lloc, hem celebrat l'eucaristia solemne a la capella del seminari, presidida pel cardenal Versaldi. Com que la jornada coincidia amb la memòria de santa Teresa de l'Infant Jesús, el cardenal ha destacat a l'homilia el model que representa per a nosaltres aquesta santa carmelitana que, sense tenir estudis teològics, ha esdevingut doctora de l'Església. La saviesa d'aquesta santa es va fonamentar en l'aprofundiment en la Sagrada Escriptura i en la ciència de l'amor. Seguint aquest exemple, ha exhortat els professors i els alumnes a viure humilment la infància espiritual en la seva tasca, a intentar dur a terme el que s'ensenya i a portar la veritat a tot el gènere humà, tal com va desitjar la santa de Lisieux, patrona de les missions.

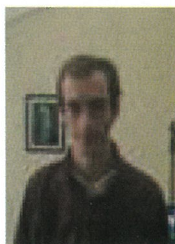
La segona part de la jornada va ser l'acte acadèmic, a l'aula magna del Seminari. Després d'unes breus paraules d'introducció per part del Cardenal Martínez Sistach, es va passar a llegir les memòries de l'anterior curs acadèmic, amb les dades més rellevants i els principals assoliments. També vam tenir l'oportunitat d'escoltar la interpretació d'alguna peça musical per part de la Capella Sacra de Catalunya.

Eucaristia d'inici de curs

Autoritats i alumnes escoltant la lliçó inaugural

A continuació, vam poder atendre a la lliçó inaugural impartida per la Dra. Sílvia Coll-Vinent, que es titulava "G. K. Chesterton i l'art de la polèmica. Contrasentit, sentit comú i imaginació". La Dra. Coll-Vinent ha presentat aquest escriptor anglès com un pensador profund, polifacètic i capaç de tocar tot tipus de temes. També ens l'ha presentat com un polemista expert, un gran defensor del pensament religiós i de la filosofia cristiana. Aquest caràcter apologètic fa que el seu pensament no posseeixi una estructura unitària, perquè les seves intervencions van ser sempre una contestació als atacs d'altres. Malgrat no tenir el sistema de pensament tancat, existeix un nucli, una *ars* comuna en totes les seves obres: la força de la seva argumentació resideix en els contrasentits i les paradoxes que arrenca dels seus adversaris, el pensament dels quals no respecta la tradició occidental i el sentit comú de la societat. Malgrat això, la doctora Coll-Vinent ha insistit que l'obra de Chesterton ha de ser llegida com una unitat, no com un dipòsit d'on extreure frases aïllades per utilitzar-les brillantment. Una lectura global ens pot mostrar la vigència del seu pensament.

L'acte acadèmic va concloure amb unes paraules del cardenal Versaldi agraint la invitació i parlant sobre la identitat i la missió d'un Ateneu en el dia d'avui, dels seus reptes i de les aportacions que pot fer a l'Església. Tot seguit, va signar davant de tothom els decrets que erigeixen l'Ateneu Sant Pacià, i el nomenament del Dr. Armand Puig com a rector. Finalment, es va cantar el *gaudeamus igitur* per començar el nou curs amb renovat entusiasme.

Antoni Vidal
3R TEOLOGIA

Inauguració del Curs 2015-16

al Seminari Conciliar de Barcelona

El dilluns, 21 de setembre, tingué lloc la inauguració del nou curs al Seminari Conciliar de Barcelona. L'acte va començar amb la reunió dels seminaristes i els formadors amb el Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, acompanyat pel Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, i el rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull.

El rector del Seminari va indicar que el curs estarà marcat per cinc eixos fonamentals: la lectura, aprofundiment i aplicació de l'encíclica Laudato Si' del papa Francesc; la celebració de l'Assemblea ordinària del Sínode de bisbes, que vol guiar i il·luminar, a la llum de l'Evangeli, els fidels catòlics respecte a la vida familiar i matrimonial; la celebració de l'Any Jubilar de la misericòrdia; la celebració dels 700 anys de la mort de Ramon Llull, que ve acompanyada per la possible confirmació del culte i la seva proclamació com a Doctor de l'Església. A més, a

finals de juliol de l'any vinen, tindrà lloc la Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia (Polònia).

El curs es presenta amb alegria i amb esperança, amb la incorporació de nous seminaristes: una nova incorporació de Sant Feliu de Llobregat i sis de l'arxidiòcesi de Barcelona. Respecte al Seminari Menor, hi ha dos seminaristes de Barcelona i un seminarista de la diòcesi de Solsona. Més alegries es presenten encara a la diòcesi de Barcelona amb l'ordenació de dos nous preveres i cinc diaques, que va tenir lloc el dijous, 24 de setembre, a la basílica de la Sagrada Família. Tant el rector, com els senyors bisbes, van tenir unes paraules per als seminaristes. Van recordar que la tasca principal del seminarista és l'estudi i la pregària personal quotidians. No es tracta de deixar-se arrossegar per la rutina, sinó que cal projectar el curs des de la nostra llibertat i responsabilitat, preguntant-nos cada dia quina és la voluntat de Déu, què em demana el Senyor en aquest curs. També és molt important portar en el cor la dimensió eclesial, viure la pastoral en harmonia amb tota la diòcesi; en definitiva, caminar amb l'Església. Se'ns va recordar també que havíem de ser agraïts pel do de la vocació sacerdotal i no oblidar que, com a pastors, hem d'imitar la misericòrdia del Bon Pastor; no exigint molt als altres i poc a nosaltres mateixos, sinó essent com l'Església, mare i mestra, acollint tots els necessitats de misericòrdia.

Després de la reunió inicial celebràrem l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal. En l'homilia ens va exhortar a actuar segons la vocació a la que Déu ens ha cridat. Ell ens ha creat i ens coneix, i la nostra plenitud passa per adherir-nos a la seva voluntat. La trobada va acabar amb un sopar, donant-se així per inaugurat el curs 2015-2016.

Eucaristia amb els bisbes

Jason Delgado
1R FILOSOFIA

"Benvingut Mons. Omella!"

portalobert

nº 107